

Nihče ni nelegalen! Za svet brez meja!

Proti kontroli imigracije!

Manifest Skupine nihče ni nelegalen (No One is Illegal Group), september 2003

BRANIMO IZOBČENE!

Kontrola imigracij bi se morala ukiniti. Ljudi ne bi smeli imeti za “nelegalne” zaradi tega, ker se je nad njih spraval vedno bolj brutalen in represiven sistem kontroliranja. V čem se imigracijska zakonodaja razlikuje od vseh drugih zakonov? Pri vseh drugih zakonih velja, da je dejanje tisto, ki je nelegalno, medtem ko je pri imigracijskih zakonih oseba tista, ki je nelegalna. Subjekti imigracijskih kontrol so dehumanizirani, reducirani na neosebe, so nihče. So moderni izobčenci. Kot njihove srednjeveške različice obstajajo zunaj zakonov in zunaj zakonske zaščite. Nasprotovanje imigracijskim kontrolam zahteva, da branimo vse imigracijske izobčence.

PAZIMO SE FAŠISTOV! RAZUMIMO SOVRAŽNIKA!

Imigracijske kontrole niso fašizem. Centri za pridrževanje tujcev niso koncentracijska taborišča za množično ubijanje. Vendar se imigracijski zakoni razlikujejo od drugih zakonov po bistveni značilnosti: so rezultat, vsaj deloma, organiziranega fašističnega delovanja. Zakon o tujcih iz leta 1905 je prvič v Veliki Britaniji vseboval kontrole, usmerjene na begunce judovskega rodu, ki so bežali pred vzhodnoevropskim in ruskim antisemitizmom. Glavni, morda največji povod za implementacijo te zakonodaje je bilo agitiranje Združenja britanskih bratov (British Brothers League). To je bila protofašistična organizacija, ustanovljena leta 1901 še posebej v zvezi z zahtevo po kontroli meja, ki je organizirala velike demonstracije v londonskem East Endu, predelu Londona, kjer je tradicionalno živel delavski sloj prebivalstva, in ki jo legitimno lahko uvrščamo v glavno pogonsko silo za sprejem zakonodaje. Prve kontrole, usmerjene proti temnopoltim – v zakonu o imigrantih iz nekdanjih britanskih kolonij (Commonwealth Immigrants Act) –, so neposredno sledile dogodkom v Notting Hillu in Nottinghamu leta 1958. To so bili tako imenovani

“rasni upori” – tako imenovani zaradi napačnega vtisa spontanosti in nepolitičnosti uličnih bojev. V resnici so fizične in politične napade na temnopolte režirale eksplicitno fašistične organizacije, kot sta Oswald Mosley's Union Movement in Colin Jordan's White Defence League. Ti organizaciji sta imeli jasno določeno zahtevo – kontroliranje imigracije. Fronta fašističnih organizacij, kot je British Immigration Control Association, je nadaljevala z agitiranjem, dokler zakonodaja ni bila sprejeta. Oswald Mosleyja so citirali v levičarskem časopisu Reynolds News z izjavo, da je sprejetje zakona leta 1962 “prvi uspeh” fašističnega delovanja v tej državi.

Imigracijski zakoni so inherentno rasistični, kajti njihov namen je izključevanje avtsajderjev. Ti zakoni hranijo in legitimizirajo rasizem. Daleč od tega, da bi bili naravna značilnost političnega zemljevida, v bistvu so njegovo nedavno in pogubno popačenje, razložljivo le kot rasizem. To pa pomeni, skupaj s fašističnim izvorom takih zakonov, problematičnost koncepta “reformne” v nasprotju z zahtevo po odpravi imigracijskih kontrol. Imigracijske kontrole so več, kot je videti. Imigracijske kontrole odpravljajo pravico ljudi do svobode gibanja in pravice do izbire, kje bodo živeli in delali. Onemogočajo dostop do pravic, kot so pravica do dela in pravica do socialne in pravne zaščite, ki jih sicer uživajo prebivalci mest, kamor migrirajo. Proces kontroliranja povzroča nevzdržno trpljenje mnogih ljudi. Edini namen tega trpljenja je odvrčanje drugih, ki bi morda v tej državi zaprosili za azil, delali ali se pridružili družinskim članom. Tako so ljudje kaznovani, ne za nekaj, kar so storili, ampak za nekaj, kar bi drugi morda lahko storili v prihodnosti.

Kontrole ne pomenijo le izključevanja in deportiranja. Gre za totalni sistem. Sistem skrajne bolečine in trpljenja. Po svoji naravi so kontrole internacionalne, v pomenu, da jih uporabljajo skoraj vse države, še posebej vse industrijsko razvite države. Internacionalne so tudi na račun starega britanskega imperija, ki je bil internacionalen. Britanske ambasade, britanski visoki komisariati, britanska predstavništva obkrožajo svet in zavračajo vize ali vstopna dovoljenja neizbranim. Velikanski sistem represije je zgrajen za preprečevanje gibanja ljudi. Tisti, ki bežijo pred vojnami in represijami, in tisti, ki hočejo izboljšati svoj položaj migriranjem, so pri prekupčevalcih prisiljeni kupovati ponarejene potne liste ali, še huje, potovati tako, da se skrivajo, pogosto s pomočjo izkoriščevalskih tihotapcev. Zaradi tega mnogi močno trpijo, na tisoče jih umre. Odgovor ni ukinitve izkoriščevalskih ali drugačnih tihotapcev. Treba je ukiniti kontrole meja, ki so vzrok delovanja tihotapcev, bolečine in trpljenja.

Kontrole so tudi notranja značilnost moderne države, še posebej moderne britanske države. Zahtevajo razširjanje represivnih in nasilnih opravil, kot so nadzorovanje, varovanje, dejavnost zaporov in policije, spremembe, ki grozijo,

da bodo preplavile celotno družbo. Smrti Joya Gardnerja in drugih v rokah obmejnih policistov so slaba znamenja prihodnosti. Obmejna policija je postala del tega, kar je kolega Karla Marxa Frederick Engels opisal kot “oborožena telesa mož”, ki konstituirajo državo. Okoli 2000 imigrantov, imigrantk, prosilcev in prosilk za azil, vključno z otroki, dojenčki in nosečnicami, je po imigracijskem zakonu, ne da bi bili obsojeni na kaznivo dejanje, zaprtih – brez sojenja, časovne omejitve in z minimalnim dostopom do varščine. Prosilcem in prosilkam za azil, ki niso zaprti, ni dovoljeno delati. Leta 1996 so delodajalci postali podaljšek imigracijskega urada, odgovorni za imigracijski status svojih zaposlenih in podvrženi kazenskim ukrepom v primeru zaposlovanja delavcev in delavk brez dokumentov. V zadnjih dveh desetletjih je upravičenost do večine storitev in pomoči iz sistema države blaginje tako ali drugače povezana z imigracijskim statusom. Tisti brez zahtevanega statusa ostanejo brez pomoči. Izključeni so iz skoraj vseh neprispevnih podpor, otroškega dodatka, socialnega stanovanja in namestitve za brezdomce, bolnišničnega zdravljenja, zakonodaje na pomembnih področjih skupnostne skrbi, ki se nanašajo na revne, bolne, ostarele in druge ranljive skupine, zaščite po otroški zakonodaji, državno organiziranega izobraževanja v zaporih in centrih za pridrževanje tujcev in v predlaganih novih namestitvenih centrih. Toliko o tem, da naj bi bili tujci, ki prihajajo v državo, deležni boljše obravnave! V resnici so od leta 1999 dalje prosilci za azil namerano transformirani v podrazred in podrejeni režimu, ki je povsem enak razmeram britanskega zakona o pomoči revnim iz 19. stoletja. Enako kot v zakonu o pomoči revnim je vsota podpore prosilcem za azil nižja od stopnje, ki še omogoča preživetje (70 % nadomestila socialne podpore). Enako kot v zakonu o pomoči revnim tudi tu obstaja prisilna razpršena namestitvev, pri kateri razseljeni nimajo izbire. Zakonodaja, ki je bila sprejeta leta 2002, je odpravila upravičenost prosilcev in prosilk za azil celo do omenjenih bednih storitev; niti nimajo več državne podpore niti jim ni dovoljeno delati.

Imigracijske kontrole niso le o beguncih in begunkah. To je zgolj najnovejši vladni mit. Migranti in imigranti – tisti, ki pridejo delat, in tisti, ki se želijo pridružit svojim družinskim članom – so skupaj z obiskovalci in študenti subjekti kontrole, enako kot begunci. V nasprotju z begunci niso upravičeni niti do mreže varnosti po zakonu o pomoči revnim, ki v resnici sploh ne zagotavlja socialne varnosti. Zgodovina je pomembna. V 70. letih so bile imigrantske skupnosti, predvsem iz indijskega podceline in Karibov, tiste, ki so začele nasprotovati kontroli imigracije s tem, ko so organizirale kampanje proti deportacijam in v podporo združevanju družin. Te kampanje pomenijo začetek in temelje današnjega gibanja, ki si prizadeva za pravice beguncev in begunk.

ALI OBSTAJAJO NERASISTIČNE OZIROMA PRAVIČNE KONTROLE MEJA?

Imigracijske kontrole so rasistične. Prve povojne kontrole, vsebovane v zakonu o imigrantih iz nekdanjih britanskih kolonij (Commonwealth Immigrants Act), so se osredotočale na temnopolte. Vendar vsi ljudje, ki so subjekti imigracijskih kontrol, niso temnopolti. V zadnjem desetletju se je (ponovno) pojavil rasizem do ljudi iz Vzhodne Evrope, pogosto skupaj z antimuslimanskim rasizmom, to pomeni, da so imigracijske kontrole usmerjene proti vsem – od ljudi iz Bosne in Srbije, do Romov in različnih narodnosti iz novega ruskega imperija. Pri tem ne gre za nič novega. Prve imigracijske kontrole, vsebovane v Zakonu o tujcih iz leta 1905, so bile uperjene proti beguncem – judovskim beguncem, ki so bežali zaradi preganjanja v Vzhodni Evropi in carski Rusiji. Kontrole so se ponovno okrepile, ko so Judje bežali pred nacizmom. Na kratko, za prvo polovico 20. stoletja so značilne kontrole, uperjene proti Judom, za drugo polovico so značilne kontrole proti temnopoltim, v zadnji dekadi pa proti vsem, ki bežijo pred vojno, revščino, neredom, in proti vsem, ki se želijo pridružiti svojim družinskim članom. Danes obstaja, četudi fragmentirano, gibanje proti imigracijskim kontrolam – gibanje, ki nasprotuje deportacijam, centrom za pridrževanje tujcev in je solidarno z begunci in begunkami. Največja moč tega gibanja je, da je združilo in oblikovalo koalicijo med liberali in socialisti, med reformisti, ki ne postavljajo pod vprašaj kontrol kot takih, in socialisti, ki nasprotujejo vsem kontrolam – katerih glavni argument je, da nihče ni nelegalen.

Največja šibkost tega gibanja je, da na ravni idej prevladuje liberalizem. Mnogi, ki so sicer kritični do kontroliranja imigraciji, verjamejo, da lahko kontrole postanejo bolj razumne, pravične in nerasistične. Celotni socialisti so včasih zadržani pri vztrajanju na zahtevi po odpravi vseh imigracijskih kontrol oziroma te zahteve ne pripeljejo do logičnih sklepov, ker se bojijo, da bi to odtujilo potencialne zaveznike zaradi možnih zlorab, ki lahko sledijo argumentom o odpravi kontrol. Rezultat tega je, da argumenti proti kontrolam sploh niso predstavljeni. Mnogi, verjetno večina pravičniško mislečih ljudi (če temo poznajo), se v principu strinjajo, da so imigracijske kontrole slabe; vendar mnogi verjamejo, da je zagovarjati odpravljanje nerealistično početje. Toda ideje so pomembne in boj za njih tudi. Napačne ideje lahko v najboljšem primeru vodijo do zmede in situacij, ki nikamor ne vodijo, v najslabšem pa do sodelovanja z obstoječim sistemom. Naša pozicija zanika, da je kdo lahko nelegalen, in si prizadeva za svet brez meja. Trdimo, da omejitve imigracije nikoli ne bi mogle biti pravične ali nerasistične. Razlogi so tile. Prvič, kontrole so inherentno rasistične, kajti osnovane so na najbrutalnejših načelih vseh nacionalizmov – na trditvi, da imajo izključno Britanci pravico do Britanije. Drugič, razločljive

so zgolj z rasističnimi argumenti. Njihova uveljavitev je rezultat zmage rasističnih, protofašističnih in dejanskih fašističnih organizacij. Ni si mogoče zamisliti, kako naj bi se na tak način sprejeta zakonodaja, ki jo spremljajo najbolj odvratne rasistične predstave in predpostavke, kadar koli lahko spremenila in postala “pravična”. Tretjič, zahteva po “pravičnih” kontrolah enostavno prezre povezavo med imigracijskimi kontrolami in upravičenostjo do storitev in pomoči iz sistema države blaginje. Ta povezava je sama po sebi, v svojem bistvu nepravična – in rasistična. Nazadnje, kontrole ne morejo nikoli biti “pravične” za tiste, ki so jim podvrženi.

Iz zahteve po ukinitvi meja – osnovani na trditvi, da nihče ni nelegalen – se mnogi norčujejo, češ da je utopistična in jo v negativnem smislu primerjajo z “realizmom” zagovarjanja pravičnih kontrol. Kakor koli, to postavlja politično realnost na glavo. Boj proti totalnosti kontrol je gotovo velik zalogaj – morda zahteva celo revolucijo. Po drugi strani pa bi zagotovitev pravičnih imigracijskih restrikcij – to je preoblikovanje imigracijskih kontrol v svoje nasprotje – zahtevala čudež.

ŠE VEČ TEŽAV Z ARGUMENTI ZA REFORME

Trditev, naš slogan, da nihče ni nelegalen, pomeni natanko to – ne pomeni, da samo nekateri niso nelegalni ali, da so samo nekateri legalni. Zahteva po odpravi kontrol pomeni, da ne pristajamo niti na argumente za kontrolo niti na kontrole same. Kontrole so v relativno kratkem času obstoja postale politično tako legitimizirane, da je vse prelahko sprejeti njihov obstoj, medtem ko jim nasprotujemo. Spodaj so primeri argumentov, čemu sploh nasprotujemo – namenoma smo izbrali težke in, upamo, provokativne primere:

Prvič, absolutno in brezpogojno podpiramo kampanje proti deportacijam. V bistvu smo kritični do kampanj, ki temeljijo na “sočutju” – še posebej v ponavljajočih se temah boleznih, starosti, ranljivosti otrok, nasilja nad ženskami in uničenja družinskih odnosov. Seveda se strinjamo, da je ta vprašanja treba na vsak način predstaviti Uradu za notranje zadeve (Home Office) kot del vsakega pravnega argumenta. Sedanje razmerje moči – ko ima Urad za notranje zadeve večino moči – zahteva *tako soočanje*.

To pa še ne pomeni, da bi se morale kampanje proti deportacijam politično in javno vzpostaviti na temelju sočutja. Kajti to pripelje do razlikovanja med “vrednimi” in “nevrednimi” – med tistimi, ki imajo osnovo za sočutje, in med tistimi, ki je nimajo. To legitimizira rasistično inspirirano obveznost, ki ljudem naprti občutek, da bi morali svoje bivanje tu nekako opravičiti. S tem postane nekaj, kar je običajno nezaželeno – na primer resne težave z zdravjem – močno

zaželeno, kajti to naj bi ljudem pomagalo ostati tukaj. Z reduciranjem ljudi na vsoto njihovih hendikepov in ranljivosti so pod videzom podpore iz humanitarnih razlogov individuumi dejansko dehumanizirani, njihovo dostojanstvo pa poteptano. To ustvarja tekmovanje med subjekti imigracijske kontrole v smislu, kdo ima boljše osnovo za "sočutje".

Torej je za ljudi, ki so mladi, zdravi, brez otrok, neporočeni, skoraj nemogoče ostati tu, ne da bi se borili za svojo vlogo do azila. Zaradi tega je naš slogan "solidarnost, ne usmiljenje". Brezpogojno podpiramo pravico vseh ljudi, da ostanejo tukaj, če to želijo, ne glede na njihove osebne okoliščine.

Drugič, absolutno podpiramo razkrinkanje laži in hipokrizije tistih, ki zagovarjajo kontrolo imigracij – kot je denimo laž, da so ljudje, ki prihajajo sem, "breme" za sistem države blaginje ali, da "preplavljajo" državo. Pomembno se je upreti mnenju, ki pravi, da če bi ukinili imigracijske kontrole, bi populacije celotnih kontinentov zasedle to državo; v resnici večina ljudi želi ostati, kjer so – če je to mogoče. Vsekakor nasprotujemo, da bi razloge nasprotovanja imigracijskim kontrolam osnovali na argumentu, da je imigracija v ekonomsko korist sedanjih prebivalcev te družbe. Temu nasprotujemo, zato ker je ta argument v principu slab in zato ker se razmere lahko spremenijo.

Na primer, čeprav je do nedavnega držalo, da je več ljudi odšlo iz države kot prišlo, zdaj ni več tako. Čeprav so migranti, imigranti in begunci sedaj neto plačniki v sistem države blaginje, predpostavimo, da bi se pokazalo, da novo prihajajoči nekako dosežajo "disproporcionalni" odstotek pomoči – ali bi to pomenilo, da moramo začeti podpirati kontrole? Statistike so koristne za spodbijanje izkrivljenih informacij in laži, ne morejo pa biti osnova naših nasprotovanj kontrolam. Statistike so lahko talec politične usode. Principi pa ne. Zaradi tega se zavzemamo za princip Nihče ni nelegalen.

Tretjič, prepoznavamo mnogoterost prispevkov migrantov, imigranov in beguncev britanski družbi, ki segajo stoletja v preteklost. Britanija je rezultat migracijskih tokov – ideja, da obstaja "domorodska" populacija, je tako politično rasistična kot zgodovinsko nesenzibilna. Nasprotujemo vsem argumentom, ki poskušajo upravičiti prisotnost kogarkoli na temelju ekonomskih, kulturnih ali drugih prispevkov. O tem, kje ljudje živijo ali ne želijo živeti, ne more odločati britanska država niti nihče drug, o tem lahko odločajo le migrantke, migranti, begunke in begunci sami. Podpiramo neomejeno pravico do vstopa neodgovornih (ki nočejo delati), nezaposljivih in nekulturnih. Trdimo, nihče ni nelegalen.

Pridobitve za nekatere pomenijo izključevanje za druge. Nočemo nikakršnih "enakih možnosti" pri imigracijskih kontrolah! Očitna, pa vendar pogosto spregledana značilnost imigracijskih kontrol in boja proti njim je, da ko defini-

ramo, kdo je lahko izključen, nujno pomeni definiranje, kdo je vključen. Nihče ni nelegalen pomeni, da je reforma imigracijske kontrole, na kakršen koli način si jo zamislimo, v najboljšem primeru problematična, v najslabšem pa nesprejemljiva, kajti s tem bi se za nekatere ohranila podrejenost kontrolam. Imigracije bi še vedno ostale izobčenstvo. Zahteve, ki ne težijo k popolni ukinitvi kontrol, so sprejemljive v toliko, kolikor je njihova prioriteta boj za vse izobčene. Vse posebne zahteve proti kontrolam moramo postaviti v kontekst in razmisliti skozi pozicijo opozicije vsem kontrolam. Ponovno predstavljamo nekaj namerno kontroverznih primerov:

Prvič, kritični smo do zahteve, da vlade uporabijo “amnestijo” za imigracijske izobčence. Stopnja naše kritike bo odvisna od stopnje, do katere amnestija sega. Kdo bo vključen v to zahtevo? In še pomembneje, kdo bo izključen? *Kaj daje komur koli pravico definirati, kdo naj bi bil izključen?* Nihče ni nelegalen pomeni natanko to – kdor koli na svetu, ki želi priti ali ostati, bi moral imeti pravico do tega. Amnezije bi morali kritizirati z vidika njihove pragmatičnosti, kajti Urad za notranje zadeve lahko “ujame v past” tiste, ki jih amnestija ne zajame. Natanko to se je zgodilo, ko je leta 1974 laburistična vlada razglasila strogo določeno amnestijo – deportirali so mnoge, ki so se prijavili, ker so zmotno verjeli, da ustrezajo pogojem.

Drugič, kritični smo do zahtev, ki – ne glede na to, kako dobronamerno so zamišljene – povzročajo večjo ranljivost in izpostavljenost imigracijskim kontrolam tistih, ki niso vključeni v zahtevane pogoje. Tak primer je denimo zahteva, da za ženske, ki pridejo sem zaradi poroke in postanejo žrtve družinskega nasilja, ne sme veljati pogoj, da morajo živeti s partnerjem 12 mesecev, preden lahko pridobijo dovoljenje za bivanje. Po več letih opozarjanja in kampanj je bila ta zahteva deloma sprejeta. To je resnično velika pridobitev za ženske, ki bi bile sicer postavljene pred nemogočo izbiro: ali ostanejo v nasilnem odnosu ali pa bodo deportirane.

Vendar, kaj pa je z vsemi tistimi ženskami, ki ne trpijo nasilja in želijo iz katerega koli razloga zapustiti partnerja? Za imigracijske kontrole je dejstvo, da jih partner ne zlorablja, pozitivna ovira. To je še en primer tega, kako je v imigracijskem zakonu nekaj moralno nesprejemljivega – zloraba žensk – postalo nekaj zelo zaželenega. Take pozicije ni mogoče zagovarjati. Edino, kar lahko zagovarjamo, je, da se borimo za pravice vseh, moških in žensk, ne glede na njihove osebne okoliščine.

Tretjič, imigracijske kontrole niso le rasistične. V nacionalističnih pozicijah zajemajo skoraj vse reakcionarne ideologije. Tako ne preseneča, da so homofobične. Do nedavnega ni bilo zakonskih določil za istospolnega partnerja in partnerko, da bi prišla ali ostala. Seveda smo kritični do kampanje za “enakost”

istospolnih z raznospolnimi partnerstvi znotraj konteksta imigracijskih kontrol. Pri imigracijskih kontrolah enake možnosti ne obstajajo – razen če ne zagovarjamo enakosti prekletih. V zadnjih štiridesetih letih so imigracijske kontrole sistematično poslabšale položaj in uničile na deset tisoče v glavnem temnopoltih razširjenih družin z indijske podceline, s Karibov in iz Afrike. Zahteva po enakosti z raznospolnimi pari enostavno prezre rasizem, inherenten kontrolam in v tem smislu prezre tudi razmerje med rasizmom, seksizmom in homofobijo. Dodaten problem je, da zahteva po izenačevanju pravic istospolnih parov povzdiguje romantiko v politični cilj – kaj pa samska istospolno usmerjena oseba ali pa tisti, ki so v celibatu, osamljeni, brez seksualne orientacije, ali pa promiskuitetne osebe katere koli seksualne orientacije? Vključevanje gejevskih in lezbičnih parov v imigracijski zakon in njegove nekonsistentne “pravice” pomeni, da so vse druge omenjene kategorije ljudje po definiciji izključene. Njihov status izobčenih pa postane še intenzivnejši. Pot naprej je v boju za pravice vseh istospolno usmerjenih žensk in moških, kakor tudi vseh drugih, da bi lahko prišli in ostali ne glede na njihove osebne okoliščine in odnose. Edino možne enake možnosti pri imigracijskih kontrolah so takrat, ko imigracijskih kontrol ni.

Četrtrič, zahteva po “biti vključen” v kontrole – v smislu zahtev po specifičnih zakonskih ureditvah za istospolne pare – je nekoliko čudaška glede na to, da se vsi drugi borijo za izključitev iz lovke kontrole. Seveda ta kontradikcija obstaja zaradi obstoječih kontrol, kamor so pravzaprav v večji ali manjši meri že vsi “vključeni” – s tem, da so vsi podvrženi preiskavi o tem, ali ustrezajo ali ne ustrezajo postavljenim pogojem. V tem smislu so ženske, ki doživljajo nasilje v družini, še vedno subjekt kontrol – saj morajo skozi ponižujoče razkritje nasilja, da bi dokazale, da nasilje zares obstaja.

Petič, vsak kos zakonodaje od leta 1905 dalje (in dramatično intenziviran v zadnjem desetletju) lahko razumemo kot še eno opeko v zidu – to je zid, ki onemogoča vstop nezaželenim, neizbranim. Zaradi tega ne zadostuje, da zahtevamo preklic zadnjega kosa zakonodaje, torej odstranitev zadnje opeke – cel zid mora stran. V nasprotnem primeru ostanejo zunaj zakona vsi tisti, ki so bili izključeni že s prejšnjimi zakonskimi akti, in kar je še slabše, ti ljudje sčasoma postanejo pozabljeni izobčenci. Zahtevati preklic samo najnovejših zakonov služi legitimizaciji predhodnih. Primer tega je protestiranje proti enemu delu Zakona o nacionalnosti, imigracijah in azilu (Nationality, Immigration and Asylum Act) iz leta 2002 (to je najnovejša zakonodaja), ki ne priznava podpore tistim prosilcem in prosilkam za azil, ki “zamujejo” z vložitvijo prošnje za azil – rezultat je njihova revščina. Leta 1999 je bila kampanja proti takrat najnovejši zakonodaji – Zakonu o imigracijah in azilu (Immigration and Asylum Act). To

je zakonodaja, ki je z ukrepi prisilnih razselitev in podpore pod stopnjo preživetja ustvarila nov zakon o pomoči revnim. Danes pa se skuša doseči obravnavo zapoznelih vlagateljev za azil po tem prejšnjem zakonu, torej zakonu o pomoči revnim! Spet, to ni politična pozicija, ki bi jo lahko zagovarjali.

Istočasno se pozablja na vse tiste migrante in migrantke brez dokumentov, ki niso prosilci in prosilke za azil in so že ves čas brez kakršne koli podpore – zaradi različnih določil zakonodaje, ki je bila sprejeta pred letom 1999. Ta določila so bila nekoč nova, proti njim se je protestiralo, danes pa so pozabljena – skupaj s tistimi, na katere se nanašajo. Nihče ni nelegalen pomeni, da se borimo za uničenje imigracijskih kontrol v njihovi celoti, istočasno se borimo tudi za razbitje povezave med upravičenostjo do storitev in pomoči države blaginje in imigracijskim statusom.

SOCIALIZEM

Mnogi, če ne kar vsi argumenti zagovarjanja imigracijskih kontrol so preprosto neumni in so kvečjemu rezultat rasistično navdihnjene moralne panike, ne pa povezanosti z realnostjo. Taka je ideja, da bi populacija vsega sveta prišla v to državo, če kontrol ne bi bilo: tudi če bi bila ta absurdna ideja resnična, bi nas morali skrbeti razlogi za prihod, ne pa da se ukvarjamo s strahom. Ne glede na to moramo nasprotovanjem do odprtih meja odgovoriti: potrebna je socialistična in antiimperialistična analiza teh nasprotovanj. Ugovoru o “preplavljanju” lahko odgovorimo s socialistično razpravo o rabi virov – poraba mora temeljiti na potrebah, ne na profitih. Ugovoru, ki je nadrealističen ugovor, da dobijo migranti, imigranti in begunci luksuzna stanovanja in neskončno več podpore iz socialnovarstvenega sistema v primerjavi z britanskimi delavci in delavkami, je treba odgovoriti tako, da razkrijemo resnico (ki je v tem primeru ravno obratna), kot tudi z ugotovitvijo, da so storitve in pomoči države blaginje nestrokovne in neprimerne za mnoge – tako za tiste z dokumenti in tise brez njih – in da imajo oboji interes, da se borijo za izboljšanje sistema države blaginje. Nasproti trditvi, da tisti, ki bežijo pred opustošenjem v tretjem svetu, nimajo pravice priti sem, je treba izpostaviti imperialno odgovornost za to opustošenje v preteklosti in sedanjosti. Kot sporoča Gibanje azijske mladine (Asian Youth Movement) “mi smo tukaj zato, ker ste bili vi tam”. In končno, trditvi, da ima država pravico kontrolirati svoje meje, lahko odgovorimo s postavljanjem pod vprašaj same nacionalne države in njenih meja. Strinjamo se in pojemo skupaj z Johnom Lennonom:

“Imagine there's no countries.”

POT NAPREJ – ZLOMIMO POVEZAVE, ZAUSTAVIMO NADALJEVANJE!

- Zgraditi najširše možno zavezništvo med vsemi različnimi političnimi pogledi v vseh bojih proti imigracijskim kontrolam. Vendar brez sodelovanja s kontrolami in brez kompromisov glede principa o ukinitvi kontrol. V pozicijo nasprotovanja vsem kontrolam bi s pomočjo soočanja in prepričevanja pridobili vse, ki so vključeni v te procese. Nihče ni nelegalen – brez izjeme, brez popuščanj, brez pomiritve.
- Povzdigniti glas o zahtevi za ukinitvev imigracijskih kontrol v vseh akcijah in kampanjah v podporo migrantom in beguncem. Pozicija nasprotovanja kontrolam naj ne bi bila nujen pogoj podpore drugim kampanjam, vendar bi jo morali stalno izpostavljati in zagovarjati v vseh kampanjah. V osveščevalnih akcijah in kampanjah bi si morali prizadevati za slogane, ki reflektirajo našo pozicijo nasprotovanja kontrolam, ne pa begunci so naši prijatelji ali begunci so tukaj dobrodošli. Uporabljamo slogane, iz katerih je razvidno, da se zavzemamo za svobodo kot pravico za vse, in ne kot dobrodelnost; Nihče ni nelegalen – svoboda gibanja; brez imigracijskih kontrol.
- Podpreti in graditi vsako posamično kampanjo proti deportacijam: na osnovi solidarnosti, ne sočutja. Nihče ni nelegalen – prisotnosti ni treba upravičevati!
- Podpreti in graditi vsako posamično kampanjo proti centrom za pridrževanje in odstranjevanje tujcev, kajti to so najbolj jasne in najbolj ekstremno brutalne in nepravilne posledice imigracijskih kontrol. Noben begunec ali migrant ne bi smel biti zaprt samo zato, ker hoče biti v tej državi. Vsi centri za pridrževanje in odstranjevanje tujcev in vse take namestitve, sprejemnice in kakršni koli represivni “centri”, ustvarjeni za uveljavitev neveljavitvenega, se morajo zapreti. Nihče ni nelegalen – nobenih pridrževanj!
- Boriti se proti vsem oblikam dela za imigracijske kontrole in za Urad za notranje zadeve. S tem še posebej mislimo, da bi lokalne oblasti in sektor prostovoljnih organizacij morali zavrniti implementiranje novega zakona o pomoči revnim. Lokalne oblasti bi se morale prenehati vesti kot podizvajalske agencije za namestitve (sicer se jim običajno tega ne dovoli) v shemi prisilnih razpršenih namestitev. Enako bi morale tudi prostovoljne organizacije zavrniti sredstva Urada za notranje zadeve, namenjena za uveljavitev zakona o pomoči revnim, tako za namestitve kot za svetovanje. Nihče ni nelegalen – razbijmo povezave med pravicami iz sistema države blaginje in imigracijskim statusom!
- Zaposleni v sistemu sektorja države blaginje bi morali prenehati delovati v skladu z navodili, po katerih so socialnovarstvene storitve in pomoči vezane na imigracijski status. Večina zaposlenih v tem sektorju, na lokalnem ali nacionalnem nivoju, se je zaposlila v prepričanju, da bo opravljala delo, ki bo družbeno koristno. Namesto tega so se sedaj znašli v poziciji, ko onemogočajo storitve in so postali del aparature za kontrolo imigracij. Nihče ni nelegalen - nobene uslužnosti, bodi v državi in proti njej!

- Seveda bi postali individualni delavci in delavke zaradi nepopuščanja ali neuboganja popolnoma ranljivi za grožnje in izgubo službe. Neuslužnost zahteva največjo možno podporo delavskega sindikata. Nadvse pomembno je poskušati in prepričati delavske sindikate, da prevzamejo pozicijo, ki nasprotuje imigracijskim kontrolam. Prav tako pomembno je oblikovanje skupin tistih članov in članic znotraj sindikatov (da to ne ostane le na vodstveni ravni), ki so kot zaposleni v sektorju države blaginje obvezani udeležati notranjo imigracijsko kontrolo. Nihče ni nelegalen – delavska kontrola, ne kontrola imigracij!
- Za množično sindikalno kampanjo novačenja delavcev brez dokumentov – imigracijskih izobčencev. Taka kampanja novačenja bi pomagala pretrgati ločitev med tistimi z dokumenti in brez dokumentov. Na ta način bi se kampanja lahko razvila kot tista, ki nasprotuje podplačanemu delu in za zaščito pravic migrantov: pravice do poštenege plačila, pravice do ustreznih razmer pri delu in predvsem pravice do dela – danes je nezakonito delati brez ustrezne imigracijske dokumentacije. To bi imigrantom brez dokumentov omogočilo še drug temelj pri uporu deportacijam in pri boju za legalizacijo njihovega statusa. Nihče ni nelegalen – vsak ima pravico delati, pravico do članstva v sindikatu, do ustreznih razmer pri delu!

NISMO SAMI!

Nihče ni nelegalen je fraza, ki jo je prvi uporabil Elie Weisel, Jud, ki je preživel nacistično Nemčijo, begunec in Nobelov nagrajenec. Leta 1985 je imel govor v Tucsonu v Arizoni na ameriški nacionalni konferenci o zaščiti pravic beguncev do bivanja v ZDA. Gibanje za zaščito pravic, ki so ga v ZDA spodbudile verske skupnosti (v veliko manjši meri to velja za Veliko Britanijo) v podporo vsem tistim, ki jim grozijo imigracijske kontrole, je eno izmed delov gibanja proti kontrolam. V zadnjih nekaj letih so se oblikovale številne skupine Nihče ni nelegalen v Evropi in Severni Ameriki – na primer v Nemčiji (Kein Mensch ist illegal), Španiji (Ninguna persona es ilegal), Švedski (Ingen Människa är illegal), Poljski (Zaden człowiek nie jest nielegalny) in Nizozemskem (Geen Mens is ellegaal).

Avgusta 1999 so anarhisti pod sloganom Nihče ni nelegalen organizirali demonstracije v Lvovu proti deportaciji ukrajinskih delavcev. V Franciji poteka gibanje sans-papiers pod sloganom "personne n'est illégal/e". No One Is Illegal / No Border kampi so bili organizirani na skupnih mejah med Nemčijo, Češko, Poljsko, No Border kampi so bili tudi v Frankfurtu, južni Španiji, Salzburgu (in Sloveniji leta 2001 in 2002, op. prev.). Junija 2002 so bile demonstracije proti vojni, globalizaciji in v zaščito beguncev pod istim sloganom v Ottawi v Kanadi. V Angliji nastajajo skupine, ki se imenujejo No Borders. Zahteva po

ukinitvi kontrol, včasih razumljena kot skrajnost, vedno bolj učinkuje kot okrepitev podpore ljudem brez dokumentov in njihovim soborcem. Naš namen pri pisanju tega manifesta je opogumiti ustanavljanje skupin No One Is Illegal / No Border po vsej državi – skupine, ki so odločno predane odpravi vseh imigracijskih kontrol.

Steve Cohen (Manchester), Harriet Grimsditch (Bolton), Teresa Hayter (Oxford), Bob Hughes (Bristol), Dave Landau (London)

KONTAKTIRAJTE NAS

Prosimo, kontaktirajte nas, če želite dodati svoje ime ali ime vaše organizacije v podporo temu manifestu – ali če bi želeli govorca na enem od vaših srečanj. Če bi nam radi pomagali finančno za materiale pri kampanjah, prosim naslovite čeke na The No One Is Illegal Group.

Poštni naslov:

No One Is Illegal

Bolton Socialist Club

16 Wood Street

Bolton, BL1 1DY

E-pošta: info@noii.org.uk

Telefon: 01865 726804

Spletna stran: <http://www.noii.org.uk>

6. september 2003

Prevedla Jelka Zorn